

imødeses med saa stor Interesse og saa stor Forventning af en betydelig Del af Samfundets Borgere, at vi sikkert ikke vilde opfylde vor Pligt, hvis vi lode disse Spørgsmaal hvile. Som allerede sagt vil jeg derfor opfordre den højtærede Minister til at fremkomme med Forslag til en Fortsættelse af Ulykkesforsikringslovgivningen paa den ene eller den anden Maade. Jeg vil udtale det Haab, at han vil interessere sig for denne Sag, om hvilken man vistnok fra alle Sider mener, at den er heldig paabegyndt ved de to Love, der allerede ere vedtagne. Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling her i Tinget.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Som allerede fremhævet af det ærede Medlem, der nu satte sig, er det foreliggende Forslag kun Forslag til Lov om Tillæg til Ulykkesforsikringsloven af 7. Januar 1898, og oven i Købet et Tillæg, der ikke optager noget som helst nyt Princip. Det udvider ikke Lovens Rammer og udvider heller ikke Omraadet inden for de givne Rammer. Det ordner blot nogle enkelte Forhold. Imidlertid erkender jeg, at Lovforslaget, til Trods for, at det saaledes ikke bryder ny Baner, dog har sin Betydning og paa adskillige Punkter maa anses for at være en Forbedring af de bestaaende Forhold.

Jeg vil først tillade mig at gøre en rent formel Bemærkning om Lovforslagets Form. Lovforslaget fremtræder som et Tillæg til en anden Lov, men det synes mig, at man kun uegentlig kan benytte Betegnelsen: Tillæg, idet Lovforslaget kun omfatter Forhold, der allerede ere behandlede i den gældende Lov, og der fremkommer det ejendommelige Forhold, at de Paragraffer eller de Bestemmelser, som findes i den gældende Lov, og som nu erstattes med disse, ikke formelt ophæves. Der staar nok i § 18: „Nærværende Lovs Bestemmelser træde i Stedet for de i Lov Nr. 4 af 7. Januar 1898 givne Forskrifter om Dagpenge, Lægeattester m. v., hvilket ogsaa gælder, for saa vidt de kunne finde Anvendelse paa Ulykkestilfælde, der falde ind under Lov af 3. April 1900 om danske Fiskeres Forsikring i Ulykkestilfælde.“ Men netop det, at der er brugt Udtrykket „med videre“, synes mig at gøre Sagen noget tvivlsom. Ellers er det jo den almindelige Regel, at naar man vedtager et Tillæg eller en Forandring, udtales det udtrykkelig, at de forandrede Bestemmelser udgaa. Denne Udeladelse synes ikke at have vakt

Betænkelighed i Indenrigsministeriet, siden det har sluttet sig til Arbejdsraadets Forslag. Det kan ogsaa være, at mine Betænkeligheder ikke have videre Betydning, men det vil jo kunne undersøges i det Udvalg, som vel vil blive nedsat.

Om Indholdet af Lovforslaget vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger. Største Delen af Forslaget omfatter Ordningen af Dagpenge, hvis nuværende Ordning er fastsat i den gældende Lovs § 5, første og andet Membrum. Det bestemmes her i § 2, at Dagpengene skulle være $\frac{2}{3}$ af Lønnen, dog ikke over 2 Kr. og ikke under 1. Det bestemmes endvidere i den gældende Lov, at Dagpengene skulle udbetales i Forhold til den vedkommendes forringede Arbejdsevne saaledes, at hvis Arbejdsevnen er fuldkommen forringet, faar han fulde Dagpenge, medens Dagpengene i Tilfælde af, at Arbejdsevnen ikke er fuldkommen ødelagt, kunne nedsættes derefter. Det er sikkert ret uheldigt, idet der skal skønnes af Lægen, der afgiver Erklæringen, og af Arbejdsraadet, om den paagældende ikke kan bestille et eller andet. Man kunde tænke sig, at en tilskadekomne f. Eks. havde klemt en Finger paa den venstre Haand. Det kan jo forhindre ham i at grave Grøfter eller deltage i andet svært Arbejde, men han kunde maaske godt sidde i en Stol og give sig af med noget Afskrivningsarbejde eller sligt med den højre Haand. Man kunde saa sige, at denne Mands Arbejdsevne er ikke forringet saaledes, at han overhovedet er ude af Stand til at bestille noget. Dette kan dog fornuftigvis ikke være Meningen, og det er derfor heldigt, naar der i den ny Lovs § 3 staar, at „Retten til Dagpenge er betinget af, at Nedsættelse af Arbejdsevnen er til Stede“, og „dette anses at være Tilfældet, saa længe den tilskadekomne paa Grund af den ham overgaaede Beskadigelse ikke er i Stand til at genoptage sit tidligere Arbejde“. Det er en klar Regel, der udelukker enhver Misforstaaelse, og en saadan udelukkes yderligere ved en Bestemmelse i § 2 om, at „delvise Dagpenge ydes ikke“. Jeg anser dette for at være en betydelig Forbedring af den gældende Lov.

Der er dog her en Regel, som næppe er fuldstændig heldig. Det hedder nemlig i § 3, sidste Stykke: „Dagpenge-Ydelsen vedbliver ingen Sinde længere end til Aarsdagen efter Ulykkestilfældets Indtræden.“ Det vil altsaa sige, at der kan udbetales Dagpenge til den tilskadekomne i 3 Fjerdingaar. I den gældende Lov